

5 ธันวาคม

วันชาติและวันเพื่อแห่งชาติ วันคล้ายวันพระบรมราชสมภพ

พระบาทสมเด็จพระบรมชนกาธิเบศร

มหาภูมิพลอดุลยเดชมหาราช บรมนาถบพิตร

น้อมสำนึกในพระมหากรุณาธิคุณอันหาที่สุดมิได้

ข้าพระพุทธเจ้า ชมรมผู้สูงอายุ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ชมรมผู้สูงอายุ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

จดหมายข่าว ปีที่ 30 ฉบับที่ 12 เดือน ธันวาคม 2567

สารบัญ

• สังคมในแวดวง มศว	4
• ช่างชมรมฯ	5
• ผู้บริจาคเงิน	8
• สมาชิกใหม่ชมรมฯ	8
• รายชื่อสมาชิกชมรมฯ ที่เกิดเดือนธันวาคม	9
• วาทีธรรม : อารมณ์ของจิต	11
• บอกเล่าเก้าสิบ : มะพร้าว	12
• พระเจ้าอยู่หัวแห่งชีวิต	13
• พระมหากษัตริย์คุณอันหาที่สุดมิได้	21
• อิมบุญกฐินพระราชทาน ... สุขสำราญริมโขง	24

5 ธันวาคม 2567

วันพ่อแห่งชาติ

- พระ ธรรมเนียมกลิ่น รำพัน
ครอง ราชย์คืนสุพรรณบุรี ฟ่องคำ
ใจ ขึ้นพระทรงธรรม ทรงรักษ์ ราษฎร์เอ๋ย
คน ชาติไทยรักเจ้า ยิ่งด้วยปีตุรงค์
- พระโพธิสัตว์เสด็จด้าว แดนไทย
ทุกทิศพระเสด็จไป ดับร้อน
ทรงเหนื่อยยากห่วงใย ตั้งพ่อ ลูกเอ๋ย
กลางป่าเขาซบซ้อน เสด็จได้โดยพลัน

ด้วยเกล้าด้วยกระหม่อม ขอเดชะ
ข้าพระพุทธเจ้า ชมรมผู้สูงอายุ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
นายวิวัฒน์ บุรทัต ประพันธ์

สมเด็จพระมหาสมณเจ้า กรมพระปรมานุชิตชิโนรส รัตนกวี ประสูติ 11 ธันวาคม 2333

- กรมพระปรมานุชิตเจ้า จอมกวี
รัตนกวีคึกคึกศรี เลิศแล้ว
ประดับชาติเปรมปรีดิ์ ดุจเพชร งามเอย
ไทยเกิดขึ้นชมแก้ว คำล้นควรเมือง
- วรรณคดีมีค่าล้ำ เลอสรวง
มีมากเป็นของหลวง กล่าวอ้าง
ขอเชิญท่านทั้งปวง คิดอ่าน วิจัยเอย
มรดกทิ้งให้ร้าง ไก่ได้เพชรพลอย

ชมรมผู้สูงอายุ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
นายวิวัฒน์ บุรทัต ประพันธ์

สังคมในแวดวง มศว

- พระบาทสมเด็จพระวชิรเกล้าเจ้าอยู่หัว ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ สมเด็จพระกนิษฐาธิราชเจ้า กรมสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี เสด็จพระราชดำเนินแทนพระองค์ พระราชทานปริญญาบัตรแก่ผู้สำเร็จการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประจำปีการศึกษา 2566 วันศุกร์ 29 พฤศจิกายน และวันจันทร์ 2 ธันวาคม 2567 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ อำเภอองครักษ์ จังหวัดนครนายก

ข่าวชมรมฯ

• คณะกรรมการบริหารชมรมฯ กำหนดการประชุมประจำเดือน ธันวาคม 2567 ในวันพฤหัสบดีที่ 12 ธันวาคม 2567 และจัดแสดงมุทิตาจิตแด่อาจารย์อาวุโสที่มีอายุครบ 84 ปี ในปี พ.ศ. 2567 ณ ห้องประชุมคณะศึกษาศาสตร์ ชั้น 2 (ห้องประชุม ศ.ดร.สาโรช บัวศรี) ดังกำหนดการ

08.30 น. ลงทะเบียน รับประทานอาหารว่าง/เครื่องดื่ม

09.00 น. ประชุมประจำเดือนธันวาคม 2567

09.30 น. ประธานชมรมผู้สูงอายุ มศว กล่าวต้อนรับคณาจารย์อาวุโส

09.45 น. คณาจารย์อาวุโสกล่าวแสดงความรู้สึก

10.30 น. ผู้ร่วมงานมอบดอกไม้ ของที่ระลึกแด่อาจารย์อาวุโส

11.00 น. รับประทานอาหารกลางวันร่วมกัน / สันทนาการ

ชมรมฯ ขอเรียนเชิญสมาชิกและผู้สนใจเข้าร่วมกิจกรรม ค่าลงทะเบียน 300 บาท ยกเว้นอาจารย์อาวุโสที่มีอายุ 84 ปี และผู้ติดตามแจ้งความประสงค์เข้าร่วมกิจกรรมที่ เบอร์โทร 090 917 3993 หรือทางไลน์ชมรมฯ

รายชื่อคณาจารย์อาวุโสที่แจ้งชื่อเข้าร่วมงาน ณ วันที่ 28 พฤศจิกายน 2567 ได้แก่

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์มีชัย คุณาวุฒิ
2. อาจารย์อุไร สังขนันท์
3. ศาสตราจารย์ศรียา นิยมธรรม

4. ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุดา ทัพสุวรรณ
5. ผู้ช่วยศาสตราจารย์สมศักดิ์ วิจิตร

• การประชุมประจำเดือน พฤศจิกายน 2567 ในวันพฤหัสบดีที่ 7 พฤศจิกายน 2567 ตั้งแต่เวลา 09.00 น. : ณ ห้องประชุมคณะศึกษาศาสตร์ ชั้น 2 เวลา 10.30 -12.00 น. และเวลา 10.30 น. ที่มงาน ผศ.พญ. จันทร์ทรา ตันนิตย์อุทวงศ์ มาแนะนำเกี่ยวกับการให้บริการฉีดวัคซีนสำหรับผู้สูงอายุ 11.30 น. ที่มงาน คุณอมราพร งามอาจลธิธิชัย แนะนำโครงการบรรเทาทุกข์ บั้นใจ บั้นสุข และชมรมฯ ส่งมอบเงิน 22,500 บาท เข้าร่วมโครงการฯ ถวายเป็นพระราชกุศลแด่พระบาทสมเด็จพระบรมชนกาธิเบศร มหาภูมิพลอดุลยเดชมหาราช บรมนาถบพิตร ชมรมฯ ขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้ และขอขอบคุณ ผศ.ณัฐยา วิสุทธานิน ที่เป็นเจ้าภาพอาหารกลางวัน ข้าวคลุกกะปิ คุณศันชัย โปคาวัฒน์ ที่ทำวันอร่อยมาให้ท่านและอีกหลายๆ ท่านที่นำอาหารว่างมาค่ะ

• วันที่ 1 - 4 พฤศจิกายน 2567 ชมรมฯ นำสมาชิกจำนวน 32 คน เดินทางไปร่วมพิธีถวายผ้าพระกฐินพระราชทาน มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประจำปี 2567 ณ วัดโพธิ์ชัย (หลวงพ่อบุญเหลือ) พระอารามหลวง อ.เมือง จ.หนองคาย ยอดเงินที่ถวายวัดเป็นเงิน 2,997,099 บาท (สองล้านเก้าแสนเก้าหมื่นเจ็ดพันเก้าสิบบาทถ้วน) ในครั้งนี้ชมรมฯ สมาชิกและผู้มีจิตศรัทธาได้ร่วมทำบุญ เป็นเงิน 49,500 บาท และผู้ร่วมเดินทางร่วมทำบุญอีก 9,400 บาท ขออนุโมทนาสาธุมา ณ โอกาสนี้ ขอให้ท่านเป็นผู้มีสุขภาพร่างกายที่แข็งแรง ประารถนาสิ่งดี งานใดสำเร็จทุกประการเทอญ ชมรมฯ ขอขอบคุณ รศ.เกษมศรี วงศ์เลิศวิทย์ ที่จัดทำกำหนดการ และสถานที่ทัศนศึกษาในทริปนี้ และ รศ.ดร.ภญ.

อรรถลักษณะ แพริตกุล ที่ได้กรุณาเขียนบทความ เรื่อง อิ่มบุญกฐิน พระราชทาน...สุขสำราญริมโขง ในฉบับนี้

- ชำราชากรบำนาญผู้ที่ได้รับเงินบำนาญเดือนละ 13,500 บาท ขึ้นไป (ไม่รวมเงิน ช.ค.บ.) เมื่ออายุครบ 65 ปีบริบูรณ์และผู้ได้รับเงินบำนาญเดือนละ 27,000 บาทขึ้นไป (ไม่รวม เงิน ช.ค.บ.) เมื่ออายุครบ 70 ปีบริบูรณ์ หลังจากวันเกิดสามารถ ติดต่อส่วนทรัพยากรบุคคล (กองการเจ้าหน้าที่เดิม) อาคารสำนักงานอธิการบดีตึก 9 ชั้น 3 เพื่อยื่นเรื่องขอรับบำเหน็จดำรงชีพ ท่านสามารถสอบถามรายละเอียดได้ที่ 02-260-3558 และเตรียมหลักฐานดังต่อไปนี้อย่างละ 2 ชุด 1. สำเนาบัตรประชาชน 2. สำเนาทะเบียนบ้าน 3. สำเนาหน้าสมุดบัญชีธนาคารที่ต้องการให้โอนเงินเข้า

- คณะกรรมการบริหารชมรมฯ ใครขอให้ผู้บริจาคเงินเข้าชมรมฯ ตรวจสอบรายชื่อจากจดหมายข่าวของชมรมฯ ในแต่ละเดือน หากไม่ปรากฏรายชื่อของผู้บริจาคภายใน 1-2 เดือน โปรดติดต่อกับคุณกฤษณา สุรินทร์เกษม 081-755-9823 หรือคุณพิศมัย พนาเวศร์ 081-412-1310 และหากท่านสมาชิกมีความประสงค์ที่จะร่วมบริจาคเงินเข้าชมรมฯ โปรดแสดงความจำนงได้ที่สหกรณ์ออมทรัพย์ มศว ชื่อบัญชีชมรมผู้สูงอายุ มศว เลขที่บัญชี 2686-3 ชมรมฯ ขอขอบคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ผู้บริจาคเงิน

1. ผศ. ดร. สมปรารถนา วงศ์บุญหนัก	1,000 บาท
2. อ.พิศาล - อ.ประสาน สร้อยอุรุหว่า	1,000 บาท
3. อาจารย์พัชนี โชติกลเสถียร	1,000 บาท

สมาชิกใหม่ชมรมฯ

1. รศ. ดร. ภญ. อรลักษณ์ แพร่ตฤกุล

● เมื่อวันที่ 21 พฤศจิกายน 2567 คณะกรรมการสรรหา จัดให้มีการเลือกตั้งคณะกรรมการดำเนินการ เนื่องจากกรรมการหมดวาระ หน่วยประสานมิตร หมดวาระ 4 และหน่วยอื่นๆ หน่วยละ 1 คน ผลการเลือกตั้งดังนี้

หน่วยประสานมิตร

- นางนงนารถ ชัยรัตน์
- นายณธกร คุ่มจั่น
- นายณัฐพัทธ์ แก้วพิบูลย์
- นางบุษกร สุวิสุทธิ

หน่วย ม.บูรพา

- คุณมณฑา อ่าช้าง

หน่วย ม. นครสวรรค์

- คุณรุ่งรัตน์ พระนาค

หน่วย ม. มหาสารคาม

- คุณสวัสดิ์ วิชระโกชน

หน่วย ม ทักษิณ

- อาจารย์พีระ ทองมี

รายชื่อสมาชิกชมรมฯ ที่เกิด เดือนธันวาคม

ขออวยพรวันเกิดประเสริฐขวัญ
ให้ทุกวันนี้แต่สุขทุกข์จางหาย
สรรพทุกข์สรรพโคกไม่กล้ากราย
สิ่งใดหมายขอให้ได้ตั้งใจปอง

รศ. สุภา ปานเจริญ ผู้ประพันธ์

1. รศ. ศิริวรรณ ศรีสรนัตร์
2. ผศ. พัวพรรณ เหล่าวานิชย์
3. อ. พิศวง มหาจันทร์
4. รศ. ดร. พรรณี หนูชื้อตรง
5. ผศ. ประเสริฐ ช่างมาน
6. อ. สุธมณฑา ศิริเพิ่มพูลธรรม
7. อ. อำนวย คชนนท์เดชา
8. อ. อ่ำไพ จิตต์วิวัฒน์
9. อ. กรองแก้ว พุพิทยาสาพร
10. รศ. เบ็ญญา สุทัศน์ ณ อยุธยา
11. ผศ. อุไร บัวทอง
12. อ. เตือนตา เลาสุขศรี
13. คุณมงคล ศรีชื่น
14. คุณสำราญ เต็กอวยพร
15. คุณวันเพ็ญ เฟือกใจแผ้ว
16. ผศ. ดร. วชิรญา บัวศรี
17. คุณลลิตภัทร วัฒนยานันต์
18. รศ. เฉลียว พันธุ์ลีดา
19. อ. ขจร สุขรังสรรค์
20. ผศ. สมศักดิ์ เจียมทะวงษ์
21. ผศ. รัตนา สัมพันธ์ชิต
22. อ. สมพร ต่อประดิษฐ์
23. รศ. จรรย์ สุวัตถ์
24. อ. สัมโอ ธรรมโชติ
25. คุณพิศมัย พนาเวศร์
26. ☆อ. ภัทณีญา ไชยสุข
27. อ. สมทรง สติรมน
28. พล.ท. เอราวัด กฤษกร ณ อยุธยา
29. รศ. ดร. อัจฉรา วัฒนาณรงค์
30. อ. ดร. ละออ อัมพรพรรดี
31. อ. มาลินี ประเสริฐธรรม
32. อ. พวงร้อย กล่อมเอี้ยง
33. รศ. ดร. วารินทร์ รัศมีพรหม
34. ผศ. ศิรินา บุญสงวน
35. ผศ. สนธยา ศรีบางพลี
36. ผศ. ลดาวัลย์ นุตสติ

37. คุณอัมพัลย์ อรุณศิลป์	38 อ. ประพันธ์ เปรมศรี
39. อ. ยุวดี วัฒนโธ	40. คุณสมศักดิ์ มูลทอง
41. อ. ทวีป เกตุทับทิม	42. ผศ. ประจิตต์ อภินัยนุรักษ์
43. ผศ. พนอ อัครจักษุพันธ์	44. รศ. อุทัยวรรณ ปิ่นประชาสรรค
45. รศ. ดร. วิรัช วรรณรัตน์	46. ศ. อาวี สุทธิพันธุ์
47. คุณนันทา ปาลกะวงศ์ ณ อยุธยา	48. ผศ. ดร. สมปรารถนา วงศ์บุญหนัก
49. รศ. วรณี โสภประยูร	50. คุณไอลรา กุญชร ณ อยุธยา
51. ผศ. บุญยฤทธิ์ คงคาเพชร	52. คุณนันทรี แสงทองศรีภมล
53. อ. บุญเกิด บัวหักดิ์	54. ผศ. วาสนา เกตุภาค
55. คุณอัญชลี ตานะโก	56. คุณรังรอง สีทองดี
57. ผศ. ดารกา วรรณวนิช	58. รศ. ดร. ส.วาสนา ประवालพฤกษ์
59) ☆ ผศ. นิรมล ปิตะนีละผลิน	60) รศ. ดร. เสาวณีย์ ลิกขาบัณฑิต
61. คุณหงลักษณ์ สกุลยานนท์วิทยา	62. รศ. อ้อทิพย์ ราษฎร์นิยม
63. รศ. สุดใจ จรุงจิตต์	64. คุณเชิดชาติ พุกพูน
65. ผศ. ประไพพรรณ เอ็มชู	66. คุณณาพรพร สุคปาน
67. ผศ.ดร.พ.ต.ท. นาดล ทองนพเนื้อ	68. รศ. ดร. บุษบา ปันยารชุน

หมายเหตุ : สมาชิกที่มีเครื่องหมาย ○ ติดต่อขอรับเงินบำเหน็จอายุโส
ที่สหกรณ์ออมทรัพย์ มศว จำกัด **เฉพาะท่านที่เป็นสมาชิกสหกรณ์
เท่านั้น** (สมาชิกควรมาในวันที่อายุครบหรือเข้าไม่เกิน 90 วัน) พร้อมบัตร
ประจำตัวประชาชน และทะเบียนบ้าน

☆ **บำเหน็จดำรงชีพ อายุ 70 ปีบริบูรณ์**

วาทะธรรม : อารมณ์ของจิต

ความดีนั้นเราต้องทำอยู่เสมอให้เป็นที่อยู่ของจิต เป็นอารมณ์ของจิต ให้เป็นมรรค คือ ทางดำเนินไปของจิต มันจึงจะเห็นผลของความดี ไม่ใช่เวลาใกล้จะตาย จึงนิมนต์พระไปให้ศีล ให้ไปบอกพุทโธ หรือตายไปแล้ว ให้ไปรับศีล เช่นนี้เป็นการกระทำที่ผิดทั้งหมด เหตุว่าคนเจ็บ จิตมัวติดอยู่กับเวทนา ไฉนจะมาสนใจโยคีกับศีลได้ เว้นไว้แต่ผู้ที่รักษาศีลมาเป็นปกติเท่านั้น จึงจะระลึกได้ เพราะตนเองเคยทำมาจนเป็นอารมณ์ของจิตแล้ว แต่ส่วนมากใกล้ตายแล้วจึงเตือนให้รักษาศีล ส่วนคนตายแล้วไม่ต้องพูดถึง เพราะคนตายนั้นร่างกายจิตใจจะไม่รับรู้ใดๆ แล้ว

หลวงปู่แหวน สุจิณฺโณ

บอกเล่าเก้าสิบ : มะพร้าว

พื้รู้ความหมายของมะพร้าวก็วันนี้ ถึงว่าทำไมผู้คนชอบเอามะพร้าวไปทำบุญโรงทาน งานล้างป่าช้ากัน ตอนแรก คิดว่าเป็นน้ำที่บริสุทธิ์แค่นั้นเอง แต่ที่ไหนได้ ล้วนความหมายมากมายยิ่งนัก

"มะพร้าว" ผลไม้ของเทพเทวดา

1. มะพร้าว ตกจากที่สูง ไม่แตก เพราะมีเปลือกหนาห่อหุ้มไว้ ดุจคนดีมีศีลธรรม แม้คราวตกต่ำก็ไม่ทิ้งความดี มีคนคอยช่วยเหลือเสมอ เพราะความดีของตน

2. มะพร้าวมีน้ำได้ด้วยตนเอง ไม่มีใครตักน้ำใส่ ดุจคนผู้ใฝ่ดี แสวงหาความดี ทำดีได้ด้วยตนเอง แต่ก็น้อมรับคำชี้แนะของคนอื่นเสมอ

3. มะพร้าวตกในน้ำไม่จมน้ำ ลอยน้ำได้ ดุจคนดีแม้พลาดพลั้งในชีวิต ก็สามารถประคองชีวิตได้ ไม่จมอยู่กับความผิดพลาด นำพาตัวเองไปสู่สังคมที่ดีได้

4. มะพร้าวจมนโคลนที่สกปรกสามารถเติบโตงอกเงยได้ ตั้งคนดีแม้เกิดในตระกูลต่ำ ยากลำบาก ก็ยังสามารถเติบโตก้าวหน้าเป็นคนดีในสังคม ยกฐานะทางสังคมของตนได้

พระเจ้าอยู่หัวแห่งชีวิต

โดย สมเกียรติ อ่อนวิมล

ผมเป็นพลกนิกรแห่งราชอาณาจักรไทย ผมจึงสำนึกเสมอว่าพื้นที่ทุก
ส่วนของแผ่นดินไทยล้วนเป็นแผ่นดินของพระราชาทั้งสิ้น

ปีพุทธศักราช 2507 เป็นปีแรกที่ผมต้องจากบ้านสามชุก สุพรรณบุรี
มาอยู่กรุงเทพมหานคร ในช่วงชีวิตที่ยังไม่พ้นวัยรุ่น ผมเข้ามาเรียนต่อที่
วิทยาลัยครูจันทระเกษม ซอยสังฆะวัฒนะ 2 ถนนลาดพร้าว

ครั้งหนึ่ง วิทยาลัยครูจันทระเกษมเคยให้พวกเราเดินทางไปโบกธงชาติ
รอรับเสด็จพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว อยู่ริมทางถนนพหลโยธิน ครั้ง
นั้นขบวนเสด็จผ่านไปเร็วเกินกว่าที่ผมจะมองเห็นพระองค์และสมเด็จพระ
ราชินีในรถยนต์พระที่นั่งได้ชัดเจน แต่ก็ถือเป็นบุญแห่งชีวิตเด็กหนุ่มลูก
แม่ค้าขนมถ้วยคนทำไร่นาธรรมดาอย่างผมเป็นล้นพ้น บันทึกได้ว่าเป็น
ช่วงเวลาของชีวิตที่ผมรู้สึกตื่นเต้นตรึงใจเป็นที่สุด ไม่เคยคิดมาก่อนเลย

ว่า จะมีโอกาสใกล้ชิดพระเจ้าอยู่หัวของแผ่นดินที่พ่อผมใช้ปลูกข้าวและ
ทำนาแห้วมานานปี

ผมทราบดีว่าไร่นาที่บ้านผมใช้พักพิงและทำกินอยู่นั้น แม้เป็นทางการ
จะมีหลักฐานเอกสารบ่งบอกว่าเป็นของครอบครัวพ่อแม่ผม แต่โดยทาง
ประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมแล้ว แผ่นดินที่ผมอยู่อาศัยและใช้ทำกินนั้น
โดย “ทางกาล” แล้ว เป็นของพระเจ้าอยู่หัวทุกตารางนิ้ว

เพราะผมเป็นพลกนิกรแห่ง “ราชอาณาจักรไทย” ผมจึงลำนึกเสมอ
ว่าพื้นที่ทุกส่วนของแผ่นดินไทยล้วนเป็นแผ่นดินของพระราชาทั้งสิ้น ตำรา
ประวัติศาสตร์ไทยที่ผมเล่าเรียนเขียนอ่านมาแต่วัยเด็กบ่งบอกถึงพระราช
วิริยะอุตสาหะของพระมหากษัตริย์ไทยทุกพระองค์ ที่ทรงสร้างบ้านแปง
เมือง ปกป้องแคว้นแคว้น ขยายดินแดน เพื่อสถาปนาความมั่นคงยั่งยืนให้
กับราชอาณาจักรและพลกนิกรพลเมืองสยามประเทศของพระองค์

ทรงทำเช่นนี้ต่อเนื่องมาทุกราชวงศ์ ทุกช่วงสมัยในกาลอดีต ตั้งแต่
ก่อนเริ่มสมัยราชอาณาจักรสุโขทัย มาจนถึงยุครัตนโกสินทร์ปัจจุบัน

ผมจึงไม่เคยมีคำถามให้กังวลสงสัยถึงความยิ่งใหญ่ของของชนชาติ
ไทยว่ามีความเป็นมาอย่างไร และใครคือผู้สร้างแผ่นดินไทยให้เราได้อยู่
และเติบโตร่มเย็นเป็นสุขมาจนทุกวันนี้

ยิ่งด้วยเหตุที่ว่าผมเป็นชาวสุพรรณฯ ผมจึงรู้เรื่องตอนเจดีย์ แดน
ยุทธหัตถีที่สมเด็จพระนเรศวรมหาราชทรงชนช้างชนะพระมหาอุปราชา
แห่งพม่า ทำให้ชนชาติไทยได้คืนเอกราชและความยิ่งใหญ่ของแผ่นดินไทย
กลับคืนมา ประวัติศาสตร์ไทยทุกช่วงเวลาบอกย้ำกับผมทุกนาทีว่าแผ่นดิน
ไทยทุกถิ่นฐานเป็น แผ่นดินของพระเจ้าอยู่หัว เป็นดินแดนของพระราชา
เป็นราชอาณาจักรที่ยืนยงคงอยู่อย่างยิ่งใหญ่มาจนทุกวันนี้ก็เพราะสถาบัน

พระมหากษัตริย์ ด้วยความยิ่งใหญ่ของพระมหากษัตริย์ทุกพระองค์ เป็นเวลายาวนานเกือบพันปีแล้ว

ปีแรกที่ผมมาเรียนหนังสือที่กรุงเทพฯ ผมคอยโอกาสที่จะไปชมพระราชพิธีจรดพระนังคัลแรกนาขวัญ ณ ท้องสนามหลวง เพราะเหตุที่ใครต่อใครก็บอกกับพ่อผมมานานหลายปีแล้วว่า ในพระราชพิธีนี้หาก ใครได้ไปร่วมชมแล้วอาจโชคดีได้รับข้าวเปลือกที่หวานในพระราชพิธี มาผสมกับข้าวปลูกในนา ก็จะเป็นศิริมงคลอย่างที่สุด ผมจึงไปยืนชมพระราชพิธีแรกนากับเขาด้วย แม้จะอยู่ไกลจากบริเวณงาน แต่พอถึงเวลางานเลิกแล้วผมก็วิ่งแหวกฝูงชนเข้าไปกวาดเก็บเศษข้าวเปลือกมาได้หนึ่งกำมือใส่กระเป๋ากางเกง ทั้งเศษดินฝุ่นทั้งข้าวเปลือก นำกลับไปสุพรรณฯ ให้พ่อวางขึ้นหิ้งบูชาที่บ้านสามชุก รอเวลาที่จะไปผสมกับพันธุ์ข้าวปลูกในหน้าทำนาต่อไป เป็นพระมหากษัตริย์คุณที่นาข้าวของพ่อได้พันธุ์ข้าวเปลือกมาผสมจากท้องสนามหลวงในปีนั้น

บ้านผมมีที่ดินเพียง 10 ไร่ แบ่งทำนาราว 6 ไร่ ที่เหลือเป็นสระน้ำปลูกไม้ยืนต้นและล้มลุก ปลูกไม้ผลไม้พื้นบ้าน ตลอดจนแปลงผักสวนครัวทำลานตากข้าว และแบ่งที่สำหรับปลูกบ้านอยู่อาศัย ในสมัยนั้นยังไม่มีคำว่า “ไร่นาสวนผสม” ยังไม่เกิด “ทฤษฎีใหม่” ยังไม่มีใครรู้จัก “เศรษฐกิจพอเพียง” แต่สิ่งที่พ่ออยู่และแม่แม่ของผมทำก็มีคุณค่าใกล้เคียงกับ “เศรษฐกิจพอเพียง” และ “ทฤษฎีใหม่” ที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชทรงพร่ำสอนพลกนิกรของพระองค์ในยุคปัจจุบัน

ปี พ.ศ. 2498 พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และสมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ เสด็จเยือนโครงการชลประทานอำเภอสามชุกของผม ซึ่งเป็นช่วงชีวิตที่ผมเป็นเด็กเกินกว่าจะมีส่วนเกี่ยวข้องกับการรับ

เสด็จแบบใดๆ ได้ แต่กระนั้นครอบครัวของเราก็ใช้ชีวิตอย่างพอเพียงตามปรัชญาเศรษฐกิจของพระเจ้าอยู่หัวมาตั้งแต่ผมจำความได้แล้ว นานหลายปีก่อนที่ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงจะได้รับการประกาศโดยพระราชดำรัสอย่างเป็นทางการเมื่อวันที่ 18 กรกฎาคม พ.ศ. 2517

พระเจ้าอยู่หัวพระราชทานน้ำให้ชาวสุพรรณได้ทำนาอย่างอุดมสมบูรณ์ตั้งแต่ก่อนผมเกิดแล้ว

ในวัยแรกเริ่มต้นชีวิต ถึงผมจะไม่เคยมีโอกาสเข้าเฝ้าพระเจ้าอยู่หัวอย่างใกล้ชิดเลย แต่ผมก็ถือเอาเองว่าผมและพ่อแม่พี่น้องผมทุกคนได้ใช้ชีวิตในแนวทางที่ใกล้ชิดกับปรัชญาของพระองค์อย่างแนบแน่นที่สุดมาโดยตลอด

อาจจะด้วยผลแห่งบุญกรรมที่ทำไว้แต่ใดมาก็เกินกว่าที่ผมจะอธิบายได้ ในที่สุดผมก็ได้มีโอกาสได้ใกล้ชิดเบื้องพระยุคลบาทอย่างที่ไม่เคยนึกว่าจะมีโอกาสเช่นนี้มาก่อนเลย ในฐานะอาจารย์บรรจุใหม่ เมื่อปี พ.ศ. 2516 ข้ามาถึงปีพระราชทานปริญญาบัตรถัดมา ผมได้รับหน้าที่เป็นผู้ถือพานถวายใบปริญญาบัตรในพิธี ณ หอประชุมใหญ่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ด้วยหัวใจอันระทึก ผมนั่งพับเพียบทางเบื้องขวาล่างของพระเก้าอี้ประทับ ผมทำหน้าที่ขยับเล่มปริญญาบัตรให้ได้เหลี่ยมมุมเพื่อพระองค์จะได้ทรงหยิบไปพระราชทานให้บัณฑิตต่อไปโดยสะดวก ผมได้เข้าเฝ้าใกล้ชิดพระหัตถ์ขวาของพระเจ้าอยู่หัว อย่างที่ไม่เคยมีใครในจังหวัดสุพรรณบุรีได้โอกาสใกล้ชิดเช่นนั้นเลย ผมแอบเงยขึ้นมองพระหัตถ์ที่ทรงเอื้อมลงมาที่พานวางใบปริญญาบัตร และแอบมองเลยขึ้นไปถึงพระพักตร์ด้วยสองสามครั้ง เป็นความใกล้ชิดเบื้องพระยุคลบาทและพระหัตถ์โดยตรงเป็นครั้งแรกในชีวิตของผม

กาลผ่านไป ผมผันแปรชีวิตจากนักวิชาการไปเป็นสื่อสารมวลชน นักจัดรายการวิทยุ เป็นนักข่าวและผู้ประกาศข่าวโทรทัศน์ จากการจัดรายการวิทยุ “โลกยามเช้า” ของผมตั้งแต่ปี พ.ศ. 2528 ทำให้ผมมีโอกาสถวายพระพรพระเจ้าอยู่หัวและสมเด็จพระราชินีผ่านสื่อวิทยุกระจายเสียงของผมเองได้โดยตรงทุกปี ยิ่งเมื่อทราบในเวลาต่อมาว่าพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวจะทรงงานไปจนถึงเช้ามีด แล้วทรงฟังรายการวิทยุ “โลกยามเช้า” ของผมด้วยก่อนเข้าพระบรรทม ก็ยิ่งทำให้ผมรู้สึกตื่นเต้นและทราบซึ่งในพระมหากษัตริย์คุณเป็นที่สุดแห่งชีวิต ณ เย็นวันที่ 4 ธันวาคม ปีหนึ่งระหว่างมีพระราชดำรัสเนื่องในวันเฉลิมพระชนมพรรษา ถ่ายทอดสดเสียงออกอากาศทางสถานีวิทยุกระจายเสียงแห่งประเทศไทยในเวลาประมาณ 16:00 น. และบันทึกเทปออกอากาศโดยโทรทัศน์รวมการเฉพาะกิจแห่งประเทศไทยในเวลาค่ำหลัง 20:00 น. ปรากฏว่ามีเสียงโทรศัพท์มือถือดังแทรกขึ้นมาระหว่างมีพระราชดำรัสและออกอากาศอยู่ พอถึงในเช้าวันรุ่งขึ้น ผมก็พิจารณาเรื่องนี้ในรายการวิทยุ “โลกยามเช้า” ของผมทันทีอย่างไม่ยังคิดว่า “ยุคที่โทรศัพท์มือถือกำลังเป็นของใหม่นี้มันทุกคนควรมีระมัดระวัง โดยเฉพาะในงานพิธีสำคัญๆ ก็ไม่ควรเปิดโทรศัพท์ทิ้งไว้เพราะอาจเกิดเหตุไม่พึงประสงค์ดังที่เกิดในระหว่างมีพระราชดำรัสเมื่อวานนี้ได้”

“ใครหนอช่างไม่ระมัดระวังเอาเสียเลย ทำไมไม่รู้จักปิดโทรศัพท์เสียก่อนจะเข้าร่วมงานพิธีสำคัญเช่นนี้” ผมบ่นดังๆ ในรายการวิทยุของผมที่ fm 90 กองพลที่ 1 รักษาพระองค์

เนื่องจากรายการ “โลกยามเช้า” ของผมมีผู้ฟังมาก ผู้ฟังผู้ใกล้ชิดในพระองค์ก็แจ้งให้ผมทราบทันทีหลังคำวิจารณ์ตอนเช้าว่า สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี คือ เจ้าของโทรศัพท์มือถือเครื่องที่เป็น

ปัญหาเครื่องนั้น !

ทราบแล้วหัวใจผมแทบหยุดเต้น

หากเป็นสมัยโบราณหัวผมคงหลุดจากป่าไปแล้ว

คำวิจารณ์โดยขาดการยั้งคิดของกระผมกลายเป็นการวิจารณ์อันมิบังควร ไม่สมควรจะได้รับพระราชทานอภัยโทษใดๆ เลย

คุณปีย์ มาลากุล ณ อยุธยา เจ้านายของผมและเจ้าของกิจการธุรกิจสื่อสารมวลชน ที่ผมเป็นลูกจ้างในตำแหน่งกรรมการผู้จัดการ ได้ก่อตั้งสถานีวิทยุ จส.100 วิทยุข่าวสารและการจราจรในปี พ.ศ. 2534 โดยทราบกันดีเป็นการภายในว่าพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงสนพระทัยในงานของ จส.100 มาก และทรงสนพระทัยอย่างใกล้ชิดในแทบทุกเรื่อง ที่ จส.100 ทำและเป็นประโยชน์ต่อพสกนิกรของพระองค์ จนอยู่มาวันหนึ่งพระองค์ทรงพระราชทานพระราชวโรกาสให้คุณปีย์ นำผมและคณะผู้ประกาศของ จส.100 ราว 30 คนเข้าเฝ้าเป็นการส่วนพระองค์ ณ พระตำหนักจิตรลดารโหฐาน ทรงใช้เวลาเข้าเฝ้านานถึงกว่าสองชั่วโมง ทรงมีพระราชปรารภเรื่องต่างๆ เกี่ยวกับการทำงานของ จส.100 โดยเฉพาะการทำงานแปลกๆ ใหม่ของพวกเราที่สังคมไทยไม่เคยได้พบเห็นมาก่อน ส่วนความผิดพลาดล่วงเกินของผมในรายการวิทยุ “โลกยามเช้า” ของผม ตอนที่วิจารณ์เรื่องโทรศัพท์มือถือดังผิดกาลเทศะในวันเฉลิมพระชนมพรรษานั้น ตลอดจนการวิจารณ์ข่าวสารการเมืองต่างๆ ของผมนั้น พระองค์ทรงบอกว่า : “ยกให้คุณสมเกียรติเขาไปคนหนึ่งก็แล้วกัน”

เป็นอันว่าข้าพระพุทธเจ้าได้รับพระราชทานอภัยโทษจากพระเจ้าอยู่หัวแล้ว จะเรียกว่าอย่างเป็นทางการหรือไม่เป็นทางการก็ตาม นั้นเป็นความใกล้ชิดเบื้องพระยุคลบาทอีกครั้งหนึ่งในชีวิต ใกล้ชิดใน

ระดับเกือบพระอัญมณีพันเกล้า คุณเป็นพระราชกระแสนับสิ่งชุบชีวิตให้กับผม จากวันนั้นถึงวันนี้ ผมมีโอกาสเข้าเฝ้าพระเจ้าอยู่หัวอีกในสถานภาพเป็นทางการตามตำแหน่งหน้าที่ในชีวิตที่ผันแปรไป ในฐานะ :

สมาชิกสภาร่างรัฐธรรมนูญ พ.ศ. 2540

สมาชิกวุฒิสภา พ.ศ. 2543

สมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ พ.ศ. 2550

มาวันนี้ วันที่ 5 ธันวาคม พุทธศักราช 2554 พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงมีพระชนมายุ ครบ 7 รอบ 84 พรรษาพอดี พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวของผมและของประชาชนชาวไทยทั้งมวลทรงเข้าสู่ช่วงพระชนม์ชีพที่จะต้องทรงพักผ่อนพระวรกายให้มาก หลังทรงตรากตรำพระราชภารกิจมายาวนานมากที่สุดกว่าพระมหากษัตริย์พระองค์ใดในพระราชอาณาจักรใดบนโลกมนุษย์นี้

พระองค์ทรงมีพระราชดำรัสสั้นๆ ถึงความห่วงใยต่อพลสกนิกรของพระองค์ โดยเฉพาะในภาวะวิกฤติจากน้ำท่วมใหญ่ในปี นี้ พระองค์ทรงเตือนให้พวกเราเร่งช่วยกันแก้ปัญหาให้กับประชาชน พระองค์ทรงย้ำต่อนหนึ่งว่า

“โดยเฉพาะขณะนี้ ประชาชนกำลังเดือดร้อนลำบากจากน้ำท่วม จึงชอบที่จะร่วมมือกันบัดเป่าแก้ไขให้ผ่านพ้นไปโดยเร็ว และจัดทำโครงการบริหารจัดการน้ำอย่างยั่งยืน อย่างเช่น โครงการต่างๆ ที่เคยพูดไปนั้น เป็นการแนะนำ ไม่ได้สั่งการ แต่ถ้าเป็นการปรึกษากันแล้วเห็นว่าเป็นประโยชน์ คุ่มค่า และทำได้ก็ทำ ข้อสำคัญจะต้องไม่ขัดแย้งแตกแยกกัน หากจะต้องให้กำลังใจซึ่งกันและกันเพื่อให้งานที่บำบรลุผลที่มีประโยชน์เพื่อความผาสุกของประชาชน และความมั่นคงปลอดภัยของประเทศชาติ”

พระราชดำรัสของพระองค์ในปีที่สะท้อนความเป็นนักประชาธิปไตยของพระองค์อย่างสูงสุดยอด สะท้อนความเป็นพระมหากษัตริย์ภายใต้กฎเกณฑ์ใหม่ของราชอาณาจักร ที่พระองค์ทรงมอบอำนาจการปกครองโดยตรงไปให้ประชาชนจนหมดสิ้นแล้ว ภายใต้รัฐธรรมนูญที่เป็นกรอบประชาธิปไตยตามแบบตะวันตก ซึ่งเราเริ่มใช้กันมาได้เพียง 79 ปี ต่างไปจากศิลาจารึกหลักที่ 1 สมัยพ่อขุนรามคำแหง ซึ่งเป็นเสมือนรัฐธรรมนูญฉบับ (หรือหลัก) แรกของไทย ที่บัญญัติขึ้นโดยพระมหากษัตริย์ไทยในระบอบสมบูรณาญาสิทธิราชย์ เมื่อกว่า 700 ปีที่แล้ว

พระองค์ทรงทราบว่าไม่มีพระราชอำนาจจะสั่งการใดให้รัฐบาลทำสิ่งใดได้ ไม่ว่าจะรัฐบาลไหน แต่พระองค์ก็ทรงหวังว่าแนวพระราชดำริของพระองค์จะเป็นประโยชน์ต่อประชาชนของพระองค์ หากรัฐบาลเห็นพ้องด้วยว่าควรปฏิบัติตามเพราะเป็นประโยชน์

“ทำได้ก็ทำ” เท่านั้นเอง

ที่พระเจ้าอยู่หัวทรงคาดหวังจากรัฐบาลและพลกนิกรของพระองค์ สำหรับผม พระราชดำรัสทุกกระแส ผมไม่ต้องปรึกษาใคร ให้ขัดแย้งกับใคร ผมปฏิบัติตามได้เสมอทุกเรื่อง ผมเองทำตามพระราชดำริมาตลอดชีวิต และจะทำต่อไปจนวาระสุดท้ายแห่งชีวิต เพราะพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช... คือ...พระเจ้าอยู่หัวแห่งชีวิต...ของผม.

พระมหากรุณาธิคุณอันหาที่สุดมิได้

ครั้งหนึ่งที่พระบาทสมเด็จพระบรมชนกาธิเบศรมหาภูมิพลอดุลยเดชมหาราช บรมนาถบพิตร เสด็จพระราชดำเนินเพื่อทรงงานสำรวจหาพื้นที่สร้างฝายทดน้ำ พระองค์ทรงมีอาจารย์ปราโมทย์ ไม้กลัด ผู้ช่วยถือแผนที่ประกอบพระราชกรณียกิจ ขณะที่ทั้งสองท่านกำลังสำรวจพื้นที่ ตัวคุณ ซึ่งเป็นแมลงกัดเจ็บชนิดหนึ่งได้กัดเข้าที่มือของอาจารย์ปราโมทย์ อาจารย์พยายามเก็บอาการไม่ให้ใครเห็นและเพียงแค่ลูบมือเบาๆ เพื่อบรรเทาความเจ็บปวดอย่างเนิ่นๆ โดยคิดว่าพระองค์คงไม่สังเกตเห็น

เมื่อเสร็จสิ้นพระราชกรณียกิจ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงพระดำเนินไปยังรถยนต์พระที่นั่ง ซึ่งพระองค์ทรงขับเองและเหมือนกำลังค้นหาอะไรบางอย่าง ลึกครู่หนึ่ง พระองค์เสด็จกลับมาหาอาจารย์ปราโมทย์พร้อมหลอดยาทรงถือไว้ในพระหัตถ์

พระองค์ตรัสด้วยพระเมตตาและห่วงใยว่า

"...นายช่าง ยื่นมือมาสิ จะทายาให้..."

อาจารย์ปราโมทย์รู้สึกตะลึงและซาบซึ้งในพระเมตตา ไม่คาดคิดว่าพระองค์จะทรงสังเกตเห็นและทรงใส่พระทัยถึงเพียงนี้ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงทายาให้อาจารย์ พร้อมตรัสเพิ่มเติมว่า

"...ตัวคุณมันกัด ถ้าแพ้จะบวม ไม่เป็นไร ทายานี้แล้วเดี๋ยวก็ค่อยยังชั่ว..."

"ลุงอยู่ที่ไหน" พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวตรัสถาม
ชายชราพนมมือตอบด้วยเสียงลั่นว่า "อยู่ที่ตำบลแจ้ห่มครับ"
ทรงถามว่า "ไกลไหมจะลุง"

ชายชราทูลตอบว่า "เดินทาง 2 คีน"

ทรงรับสั่งถามอีกว่า "เดินทางมาด้วยพาหนะอะไร"

ลุงตอบว่า "ย่างมา 2 วัน 2 คีน"

ทรงหันไปถามพระวรวงศ์เธอกรมหมื่นพิทยลาภพฤฒิยากร ประธาน
องคมนตรี เมื่อทรงทราบความหมายของคำว่า ย่าง แล้ว จึงรับสั่งถามว่า
"ลุงแก่แล้วไม่เหนื่อยหรือ"

ชายชราทำตาลูกโพล่ง ยกมือขึ้นท่วมหัว ทูลตอบว่า

"เจ้าประคุณทูนหัว ไม่เหนื่อยหรอก อยากเห็นเจ้าประคุณ ขอหอม
มือจักหน่อยจะได้ป"

ในหลวงรัชกาลที่ 9 ทรงยื่นพระหัตถ์ให้ชายชรา ซึ่งยกพระหัตถ์ขึ้น
ทูลเหนือหัว พร้อมกับก้มตมที่พระหัตถ์ แล้วกล่าวว่า

"จะตายก็ไม่ว่า เกิดมาชาตินี้สมปรารถนาแล้ว"

ทำให้ในหลวงรัชกาลที่ 9 ทรงยิ้มพระสรวล

เรื่องราวบางส่วนเมื่อครั้งเสด็จพระราชดำเนินเยี่ยมราษฎร (ภาค
อีสาน) ระหว่างวันที่ 2-20 พฤศจิกายน พุทธศักราช 2498

“ จะมาอีกทำไม ที่นี้ใครก็ไม่มา เจ้าหน้าที่รัฐก็ไม่มา !! ดันมาให้รถมันติดหล่ม อยู่นั่นแหละ...” ชาวบ้านคนหนึ่งโวยวายขึ้นมา เขาไม่รู้เลยว่าคนที่เขาต่อว่า คือในหลวง

ย้อนกลับไป 50 กว่าปีก่อน หมู่บ้าน เขาเต่า ประจวบคีรีขันธ์ กันดารสุด ๆ..จู่ ๆ มีรถยนต์ มาติดหล่มในหมู่บ้าน ลุงและชาวบ้าน ก็มาช่วยเซ็น แต่...รถคันนี้ ไม่ได้มาครั้งเดียว มาติดหล่มถึง 3-4 ครั้ง จนชาวบ้านสงสัย เลยถามว่า “...จะมาทำไมกัน เจ้าหน้าที่บ้านเมือง เขายังไม่ขับรถมาเลย แปลก ดันมา ให้รถมันติดหล่มอยู่ได้..”

ผู้ชาย ที่มากับรถยนต์แค่ 3 คน ทุกคน ไม่มีใครยอมตอบชาวบ้านผ่านไปไม่นาน...ทางการประกาศว่า พระเจ้าแผ่นดินจะเสด็จลุงที่เคยเซ็นรถยนต์ ไปรอรับเสด็จด้วย แกหวังจะขอเจอในหลวงตัวจริง

ปรากฏว่า พอรถยนต์มาจอด ... ในหลวง ลงจากรถลุง...ที่เคยเซ็นรถติดหล่ม แทบเป็นลมเพราะในหลวง คือชาย ที่ขับรถมาติดหล่มบ่อย ๆ นั่นแหละลุงคนนี้ แกร้องให้ทุกครั้งเวลานึกถึงเหตุการณ์นี้ ไม่คิดว่า ที่กันดารขนาดนี้ ป่ารก จะมีใครยอมเข้ามาหา แต่...ในหลวงกลับมา และมาลุยโคลนด้วยพระองค์เอง

หลังจากนั้น โครงการพระราชดำริเขาเต่า อ่างเก็บน้ำเกิดขึ้น ชาวบ้านอยู่ดีกินดี ชาวบ้านพูดกันเสมอ มีชีวิตอยู่ได้วันนี้ เพราะในหลวง ยอมขับรถติดหล่ม เพื่อพวกเขานั่นเอง..

อิมบุญกฐินพระราชทาน ... สุขสำราญริมโขง

รศ. ดร. ภญ. อรลักษณ์ แพรัตกุล

ในระหว่างวันที่ 1-4 พฤศจิกายน 2567 ชมรมฯ ได้จัดทริปเที่ยวทำบุญ จ.อุตรธานี-จ.หนองคาย เพื่อไปร่วมงานกฐินพระราชทานของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประจำปี 2567 ณ วัดโพธิ์ชัย จ.หนองคาย ตลอดทริปทั้ง 4 วันเต็มไปด้วยบรรยากาศอบอุ่น อิมบุญกุศล ผสมผสานกับความสนุกผจญภัย ซึ่งมีเรื่องลึ้นตื่นเต้นตั้งแต่ก่อนวันเดินทางจนวันสุดท้าย จึงขอเล่าเรื่องราวความประทับใจมาเล่าสู่กันฟังค่ะ

วันที่ 1 (1 พ.ย. 67) ความตื่นเต้นเริ่มขึ้นเล็กน้อยตั้งแต่ก่อนวันเดินทาง เพราะได้รับแจ้งจากทางสายการบินไลออนแอร์ว่าเที่ยวบิน ดอนเมือง-อุตรธานีนี้จะดีเลย์ (จริงๆ ก่อนหน้านี้ก็ดีเลย์มา 1 รอบแล้ว) คราวนี้เปลี่ยนเวลาจากเดิม 11.20-12.25 น. เป็นเวลา 12.20-13.25 น. เลทไปอีกชั่วโมง ทำให้ทุกคนต้องปรับเวลาเดินทางจากบ้านถึงดอนเมือง เวลาอาหารกลางวันก็ต้องเลื่อนไปด้วย สมาชิก 32 คนนัดพบกันที่ประตู 11 เมื่อมาถึงทุกคนทำการผูกกริบบิ้นที่กระเป๋า ต่างสีแยกตามรถตู้แต่ละคัน (ริบบิ้นอภินันทนาการจากพี่คุณนายประทีนทิพย์ ขอบอกว่าผูกยากมาก เพราะสั้นไปค่ะ 555) ก่อนเดินทางทุกคนรับประทานอาหารว่างเตรียมไว้เพื่อหิว แต่หลายท่านก็ไปที่ฟู้ดคอร์ทเพื่อรับประทานอาหารเข้ามือนักเพื่อให้อยู่ได้ถึงบ่าย

สอง เมื่อเครื่องบินไปถึงอุดรฯ รถตู้ 4 คันมารอรับตามนัดหมาย รถตู้คันที่ 1 ของ อ.เกษมศรีเป็นรถนำขบวน เนื่องจาก อ.นิตเป็นผู้จัดโปรแกรมนี้ ให้ตลอดเส้นทาง ทั้งที่เกี่ยว อาหารและที่พัก (ขอบพระคุณ อ.นิต Tour leader ค่ะ) รถตู้พาไปรับประทานอาหารกลางวันที่บ้านอรุณีแห่มเมือง ร้านนี้ได้รางวัลมิชลิน มีเมนูพิซซ่าเป็นซิกเนเจอร์ของร้าน แล้วออกเดินทางต่อไปยัง จ.หนองคายซึ่งใช้เวลาอีกประมาณชั่วโมงกว่า เข้าที่พักโรงแรมอัครวรรณ เพื่อเปลี่ยนเครื่องแต่งกายเป็นชุดสวยงามฉลองกฐิน สาวสวยทุกท่านอดไม่ได้ที่ต้องถ่ายรูปตามจุดเช็คอินต่างๆ ของโรงแรม พร้อมแล้วจึงเดินทางไปร่วมงานฉลองกฐินที่วัดโพธิ์ชัย งานช่วงค่ำประกอบด้วยการแสดงของทางโรงเรียนในจังหวัดหนองคาย และของทาง มศว สวยงามตื่นตาตื่นใจทุกชุด อาหารเย็นที่วัดก็จัดไว้เป็นชุดอย่างดีมาก มีแห่มเมือง ส้มตำ ข้าวเหนียว ไก่ย่าง อร่อยทุกอย่าง แถมยังมีซุ้มอาหารที่สามารถเดินรับมาลองชิมเพิ่มเติมได้ด้วย

ขอกล่าวถึงประวัติของวัดโพธิ์ชัยพอสังเขปดังนี้ วัดโพธิ์ชัยเป็นพระอารามหลวง ประดิษฐาน “หลวงพ่อพระใส” พระพุทธรูปศักดิ์สิทธิ์คู่บ้านคู่เมืองของชาวหนองคาย ตั้งอยู่บนถนนโพธิ์ชัย เดิมชื่อ วัดฝั้ว เนื่องจากเคยใช้เป็นสถานที่ประกอบพิธีฌาปนกิจ ต่อมาได้เปลี่ยนชื่อเป็นวัดโพธิ์ชัยในสมัยกรุงรัตนโกสินทร์ และยกฐานะขึ้นเป็นพระอารามหลวง พระประธานของวัดนี้คือ “หลวงพ่อพระใส” เป็นพระพุทธรูปปางมารวิชัย หล่อด้วยทองสีสุก มีพุทธลักษณะงดงาม เป็นพระพุทธรูปคู่บ้านคู่เมืองของชาวหนองคาย มีตำนานเล่าว่าพระธิดา 3 พระองค์ของกษัตริย์ล้านช้างได้หล่อพระพุทธรูปขึ้น 3 องค์ และถวายนามพระพุทธรูปตามพระนามของแต่ละพระองค์ คือ “พระเสริม” เป็นพระประจำพระธิดาองค์ใหญ่ “พระสุก” ประจำพระ

ธิดาองค์กลาง และ “พระใส” ประจำพระธิดาองค์เล็ก แต่เดิมพระพุทธรูปทั้ง 3 องค์ประดิษฐานอยู่ที่นครเวียงจันทน์ ต่อมาในสมัยรัชกาลที่ 3 ได้ัญเชิญพระพุทธรูปทั้ง 3 องค์ ลงเรือข้ามฝั่งแม่น้ำโขงมายังเมืองหนองคาย แต่เกิดพายุพัดแรง จน “พระสุก” ตกน้ำจมหายไป ส่วน “พระเสริม” และ “พระใส” ได้อัญเชิญมาประดิษฐานไว้ที่วัดโพธิ์ชัย จังหวัดหนองคาย จนถึงในสมัยรัชกาลที่ 4 จึงได้อัญเชิญ “พระเสริม” ไปประดิษฐานที่วัดปทุมวนาราม กรุงเทพมหานคร ในช่วงวันสงกรานต์ของทุกปี ชาวเมืองหนองคายจะมียานประเพณีบุญสงกรานต์ และอัญเชิญหลวงพ่พระใส มาให้ประชาชนทั้งไทยและลาว ได้สรงน้ำบูชาพระใส ณ วัดโพธิ์ชัย (ขอขอบคุณข้อมูลจาก ททท. <https://thai.tourismthailand.org>)

วันที่ 2 (2 พ.ย. 67) เช้านี้อากาศสดชื่นแจ่มใส สมาชิกได้พักผ่อนกันอย่างเต็มที่พร้อมร่วมงานบุญ เวลา 7.30 น ล้อหมุนออกจากโรงแรมที่พัก เมื่อมาถึงวัดก็ได้ร่วมขบวนแห่ผ้าพระกฐิน ซึ่งมีวงดนตรีบรรเลงเพลงเร้าใจชวนฟ้อนสนุกสนานมาก แต่แรกคาดว่าคงมีหลายท่านอาจไม่สะดวกเดินเวียนรอบโบสถ์ แต่ปรากฏว่าทุกท่านสามารถเดินได้ครบ 3 รอบอย่างแข็งแรง ปาปาร์ตชีแอบเก็บคลิปภาพหนุ่มสาวเดินจูงมือกันค่อยๆ เดินจนเวียนครบ 3 รอบ (น่ารักขนาดๆ ค่ะ) แล้วจึงเดินเข้าโบสถ์รอเวลาเริ่มพิธี ขอขอบคุณทางมหาวิทยาลัยที่ได้เตรียมที่นั่งไว้สำหรับสมาชิกชมรมฯ 32 คน เป็นอย่างดี ขณะรอเริ่มพิธี พวกเราก็ได้เก็บภาพหน้าองค์พระใส ซึ่งเป็นมุขภายในพระอุโบสถที่สวยงามมาก หลังช่วงพิธีการ ได้รับประทานอาหารโต๊ะจีนที่ศาลาข้างพระอุโบสถอย่างสะดวกสบาย อาหารมีมากมายและอร่อยมากทุกเมนูรวมถึงของหวาน (โอวหนี่แปะก้วย) อิ่มอร่อยเป็นที่เรียบร้อย จึงรวมพลเพื่อเข้าสู่โปรแกรม ออกเดินทางไป อ.สังคม จ.หนองคาย แต่

แรกวางแผนว่าจะลงเรือล่องน้ำโขงชมพันโขดแสนไคร้ซึ่งเป็นแก่งหินขนาดใหญ่กลางลำน้ำโขง แต่เนื่องจากระดับน้ำในลำน้ำโขงยังสูง พันโขดยังไม่ไหล และกระแสน้ำไหลเชี่ยว คนเรือจึงไม่แนะนำให้ลงเรือ เราจึงเปลี่ยนรายการเป็นแวะกราบพระที่วัดสำคัญ 2 วัด คือ วัดอรัญบรรพต กราบหลวงปู่เหรียญ และวัดหินหมากเป้ง กราบหลวงปู่เทสก์ ทั้งนี้ชมรมฯ ได้ร่วมทำบุญให้ทั้ง 2 วัดในนามสมาชิกทุกท่านด้วย พวกเราจึงอิมบุญเพิ่มอีกหลายเท่า

วัดอรัญบรรพตตั้งอยู่ริมถนนสายศรีเชียงใหม่-สังคม ตำบลบ้านหม้อ อำเภอสว่างแดนดิน จังหวัดสกลนคร วัดนี้นับเป็นสถานที่ท่องเที่ยวประจำ จ.หนองคาย ที่เป็นทั้งศาสนสถานและเป็นพิพิธภัณฑ์ พระสุธรรมเจดีย์ วัดอรัญบรรพต เป็นทั้งพิพิธภัณฑ์และเจดีย์บรรจุพระบรมสารีริกธาตุ ก่อสร้างโดยการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทยเพื่อถวายหลวงปู่เหรียญ วรลาโภ พระเกจิอาจารย์ที่มีศิษยานุศิษย์มากมาย ท่านได้มรณภาพแล้วเมื่อวันที่ 5 มิถุนายน 2548 ทางวัดจะมีการจัดงานบุญใหญ่ในเดือนมกราคมของทุกปี ภายในบริเวณวัดมีบรรยากาศอันร่มรื่นและรายล้อมไปด้วยสถาปัตยกรรมที่รวบรวมไว้ซึ่งความงดงามของศิลปะและวัฒนธรรม ได้แก่ มณฑปหลวงปู่เหรียญ วรลาโภ ซึ่งเป็นมณฑปทรงจตุรมุขทางขึ้นลงในทั้ง 4 ทิศ สร้างด้วยกระจกใส หากยืนอยู่ภายนอกก็สามารถมองเห็นภายในมณฑปได้อย่างชัดเจน และสามารถเห็นรูปเสมือของหลวงปู่เหรียญในอิริยาบถทำสมาธิอยู่ภายในได้ วิหารวรลาโภซึ่งภายในก็มีรูปจำลองหลวงปู่เหรียญในอิริยาบถนั่ง พระสุธรรมเจดีย์ซึ่งเป็นเจดีย์องค์ใหญ่ มีลานประทักษิณหลายชั้น ภายนอกเป็นสีเขียวประดับด้วยสีทอง ภายในตกแต่งด้วยสีแดง ชมพู เหนือเพดานมีภาพจิตรกรรม และสิ่งที่น่าสนใจที่สุดอีกอย่างหนึ่งคือ พระอรหันตธาตุ พระ

ธาตุต่างๆ แสดงอยู่ในตู้กระจก รวมทั้งยังมีเกศาของพระเกจิอาจารย์หลายท่าน เครื่องอัฐบริขาร หนังสือธรรมะ และคำเทศนาของหลวงปู่เหรียญ

ส่วน วัดหินหมากเป้ง ตั้งอยู่บ้านไทยเจริญ ตำบลพระพุทธรบาท คำว่า “หินหมากเป้ง” เป็นชื่อของหิน 3 ก้อน ซึ่งตั้งเรียงกันอยู่ริมแม่น้ำโขง บริเวณหน้าวัด (มองจากฝั่งลาวจึงจะเห็นชัด) มีรูปทรงลักษณะคล้ายลูกตุ้มเครื่องชั่งทองคำสมัยก่อน คนพื้นถิ่นเรียกว่า “เต็ง” หรือ “เป้งย่อย” ส่วนคำว่า “หมากเป้ง” เป็นภาษาอีสาน หมายถึง ผลไม้หรืออะไรก็ตามที่เป็นลูกเป็นผลแล้ว ชาวบ้านจะใช้คำว่า “หมาก” นำหน้า เช่น หมากม่วง หมากพร้าว หลวงปู่เทศก์ เทศรังสี ศิษย์ของพระอาจารย์เสาร์และพระอาจารย์มั่น พระอริยสงฆ์สายวิปัสสนากรรมฐาน ได้จัดตั้งเป็นสถานที่ปฏิบัติธรรมของภิกษุสงฆ์ แม่ชี และผู้แสวงบุญทั้งหลาย บริเวณโดยรอบมีความสะอาดเรียบร้อยและเงียบสงบ ร่มรื่นด้วยต้นไม้หนานาพันธุ์ พื้นที่ด้านหนึ่งติดริมแม่น้ำโขง มีทัศนียภาพสวยงาม และได้รับการจัดตั้งให้เป็นวัดพัฒนาตัวอย่างเมื่อ พ.ศ. 2523 (ขอขอบคุณข้อมูลจาก ททท. <https://thai.tourismthailand.org>)

อีมบุญจากการกราบพระอริยสงฆ์ เราจึงออกเดินทางไปที่พักคือโรงแรมเบ็งโขง อาหารเย็นวันนี้เป็นหม้อไฟ นั่งรับประทานกันริมโขง ชมวิวสวยงามริมโขงตามสไตล์แกน “ทิวทัศน์เป็นของเรา ทิวเขาเป็นของลาว” มองน้ำโขงตอนนี้ยังสูงและมีสีน้ำตาล แลดูเขียว อากาศกำลังเย็นสบาย พวกเรารับประทานอาหารพร้อมเก็บภาพสวยๆ เป็นที่เรียบร้อย จึงเข้าที่พักเพื่อพักผ่อนพร้อมเดินทางต่อในวันรุ่งขึ้น

วันที่ 3 (3 พ.ย. 67) วันนี้อากาศดีสดใสมาก มีลมเย็นพัดอ่อนๆ มือเข้าได้แวะรับประทานอาหารเช้าตามสั่ง มีทั้งไข่กระทะ ข้าวกะเพราไข่ดาว

อร่อยทุกเมนู แคมร่าที่นี่วิริมิโงสวยงามมาก มีพร็อพให้ถ่ายรูปเป็นฉากใจสมาชิกอย่างยิ่ง เราจึงใช้เวลาเพลิดเพลินกับที่นี่พอสมควร แล้วจึงออกเดินทางไปแอดเวนเจอร์ต่อที่หมู่บ้านคีรีวงกต หมู่บ้านนี้จริงๆ เรียกได้ว่าอยู่ในป่า ข้าเข้าเป็นการนั่งรถอีแต๊กเข้าไปที่น้ำตกในป่า รถอีแต๊กนี้มีกำลังแข็งแรงมาก วิ่งลุยลงไปตามลำห้วยตื้นๆ โคลงไปโคลงมา น้ำกระซอกขึ้นมาบนรถพอให้โยกโคลงตื่นตื่นได้ หลายท่านเตรียมพร้อมสวมกางเกง พับขา กางเกง ใส่รองเท้าลุยน้ำได้ ปลายทางมีน้ำตกที่เล่นน้ำได้ใกล้กับเพิงที่จัดไว้สำหรับทานอาหารมื้อกลางวัน อาหารวันนี้จัดสำหรับไว้บนแคร่กระต๊อบไม้ไผ่ ข้าวและแกงส้มหยวกใส่มาในกระบอกไม้ไผ่ ซ้อนและถ้วยตัดจากลำไม้ไผ่ ใช้ใบตองรองอาหาร อาหารอร่อยมากและบรรยากาศ Back to the nature สุดๆ หลายท่านได้ไปเก็บภาพบริเวณน้ำตกเป็นที่ประทับใจ ข้ากลับรถแต่วิ่งตามทางถนน ข้ากลับจึงเร็วกว่าข้าเข้า พอไปถึงที่ทำการก็ได้แวะพักผ่อนจิบกาแฟเล็กน้อย แล้วต้องออกเดินทางเข้าอุดรฯ เข้าพักที่เจริญไฮเต็ลซึ่งเป็นโรงแรมเก่าแก่ของอุดรฯ อาหารเย็นวันนี้รับประทานข้าวต้มกับ เป็นอาหารเบาๆ แต่อิ่มสบาย ปรากฏว่ามีสมาชิก (ท่าน อ.สมบุญ) ข้าเคล็ดเล็กน้อย จึงรีบซื้อยาต้านอักเสบมาทาและรับประทาน เพื่อคลายกล้ามเนื้อให้อาการหายทันพรุ่งนี้ ซึ่งจะต้องมีการเดินที่ภูพระบาทอีกเล็กน้อย

วันที่ 4 (4 พ.ย. 67) วันนี้เป็นรายการเที่ยวแถมเนื่องจากมีเวลาเหลือพอในช่วงเช้า ออกเดินทางไปอุทยานประวัติศาสตร์ภูพระบาท ตั้งอยู่บริเวณเชิงเขาภูพาน บ้านตัว ตำบลเมืองพาน อำเภอบ้านผือ จ.อุดรธานี เป็นอุทยานที่แสดงถึงอารยธรรมของมนุษย์ยุคก่อนประวัติศาสตร์ อายุราว 2,500-3,000 ปี และพบร่องรอยการใช้เป็นศาสนสถานอย่างต่อเนื่องมาถึง

สมัยประวัติศาสตร์ วัฒนธรรมทวารวดี วัฒนธรรมเขมร วัฒนธรรมล้านช้าง เอกลักษณ์ของอุทยานประวัติศาสตร์ภูพระบาท คือ “หอนางอุสา” ซึ่งเป็นโขดหินขนาดใหญ่ รูปร่างคล้ายเห็ด บนลานหินที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติ โดยมีการปักใบเสมาหินทรายขนาดใหญ่ล้อมรอบทั้ง 8 ทิศ หลักฐานใบเสมาที่สร้างโดยมนุษย์นี้เป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้อุทยานแห่งนี้ได้รับขึ้นทะเบียนเป็นมรดกโลก

อุทยานประวัติศาสตร์ภูพระบาทได้รับการประกาศเป็นมรดกโลกทางวัฒนธรรมของประเทศไทยในปี พ.ศ. 2567 เป็นอุทยานที่แสดงถึงอารยธรรมของมนุษย์ และการเปลี่ยนแปลงของสภาพภูมิประเทศ ซึ่งมีโครงสร้างส่วนใหญ่เป็นหินทรายที่ถูกการกัดกร่อนทางธรรมชาติ ทำให้เกิดเป็นโขดหินรูปร่างต่างๆ ปรากฏเป็นหลักฐานเกี่ยวกับชีวิตผู้คนในอดีตที่น่าสนใจ ได้แก่ พระพุทธรูปบาทบัวบก อยู่ในวัดพระพุทธรูปบาทบัวบก สร้างขึ้นระหว่าง พ.ศ. 2463-2477 บัวบกนี้จะมีอยู่มากในบริเวณที่พบรอยพระพุทธรูป จึงเรียกรอยพระพุทธรูปนี้ว่า “พระพุทธรูปบาทบัวบก” หรือคำว่า บัวบก อาจมาจากคำว่า “บบก” ซึ่งหมายถึง ไม่แห้งแล้ง รอยพระพุทธรูปมีลักษณะเป็นแอ่งลึกลงไปในพื้นที่ประมาณ 60 เซนติเมตร ยาว 1.93 เมตร กว้าง 90 เซนติเมตร ภายในพระธาตุเจดีย์บรรจุพระบรมสารีริกธาตุ ตัวองค์เจดีย์เป็นทรงบัวเหลี่ยมคล้ายองค์พระธาตุพนม มีงานนมัสการพระพุทธรูปบาทบัวบกในวันขึ้น 13-15 ค่ำ เดือน 3 ของทุกปี พระพุทธรูปหลังเต่า อยู่ทางด้านทิศใต้ของพระพุทธรูปบาทบัวบก มีลักษณะเป็นรอยพระบาทสลักลงไปในพื้นที่ ลึก 25 เซนติเมตร ใจกลางพระบาทสลักเป็นรูปดอกบัวกลีบแหลมหนุนขึ้นมาอย่างเห็นได้ชัด และเหตุที่พระพุทธรูปแห่งนี้อยู่ใกล้กับเพิงหินธรรมชาติรูปร่างคล้ายเต่า จึงได้ชื่อ

ว่า “พระพุทธรูปบาทหลังเต่า”, ถ้ำและเพิงหินต่างๆ ตั้งกระจายอยู่ทั่วไปในบริเวณอุทยานฯ ซึ่งถ้ำเหล่านี้สันนิษฐานว่าอาจเป็นที่พำนักของมนุษย์ในยุคหิน และมนุษย์เหล่านั้นได้เขียนรูปต่างๆ ไว้ มีจำนวนมากกว่า 54 แห่ง นอกจากนี้ยังมีลานหินที่สวยงาม คือ “ลานหินโนนสาวเอ้” โดยธรรมชาติได้สร้างเพิงหินต่างๆ ไว้ ทำให้มนุษย์รุ่นหลังได้จินตนาการผูกเรื่องขึ้นเป็นตำนานพื้นบ้าน เรื่อง “นางอุสา-ท้าวบารส” เช่น ถ้ำนางอุสา นอกจากนี้ยังพบชิ้นส่วนหลักเสมาและหินทรายจำหลัก พระพุทธรูปศิลปะทวารวดีที่เพิงหินวัดพ่อตาและเพิงหินวัดลูกเขย

ศูนย์บริการนักท่องเที่ยวอุทยานประวัติศาสตร์ภูพระบาท ภายในอาคารจัดทำเป็นนิทรรศการถาวร แสดงถึงพัฒนาการด้านวัฒนธรรม วิถีชีวิต ความเชื่อ และศาสนาของผู้คนในพื้นที่ภูพระบาทและบริเวณใกล้เคียง แบ่งเป็น 6 หัวข้อคือ 1) ธรรมชาติบนภูพระบาท ให้ข้อมูลเกี่ยวกับธรรมชาติ พืชพันธุ์และสัตว์ป่า โดยเฉพาะพืชพันธุ์ใหม่ของโลกที่ค้นพบบนภูพระบาทแห่งเดียวเท่านั้น คือ ต้นครามอุดร และต้นมุกอุดร 2) ธรณีวิทยาแห่งเทือกเขาภูพาน ให้ข้อมูลเกี่ยวกับธรณีสัณฐานของทิวเขาภูพระบาท 3) ภูพระบาทภูเขาคักดีสิทธิ์ ให้ข้อมูลการนับถือศาสนาพุทธที่ปรากฏบนภูพระบาท เช่น การดัดแปลงเพิงหินธรรมชาติเป็นพุทธสถาน และพระพุทธรูปศิลปะกรรมผสมระหว่างศิลปะทวารวดีและศิลปะขอมโบราณ 4) ห้อง Mixed Reality Room แสดงข้อมูลด้านโบราณคดีผ่านสื่อผสมเทคโนโลยีความจริงเสมือน เป็นการนำเสนอข้อมูลในรูปแบบใหม่ที่น่าตื่นตาตื่นใจ 5) ห้องพระเกจิอาจารย์สำคัญของภาคอีสาน ให้ข้อมูลประวัติหลักธรรมคำสอนของพระเกจิรูปสำคัญของภาคอีสาน และ 6) ห้องชาติพันธุ์ไทพวน ให้ข้อมูลด้านชาติพันธุ์ไทพวน ซึ่งเป็นกลุ่มชาติพันธุ์หลัก

ของอำเภอบ้านผือ ที่ตั้งภูพระบาท ซึ่งอพยพย้ายถิ่นจากปากฝั่งของลาว มายังฝั่งสยามในประวัติศาสตร์ช่วงต้นกรุงรัตนโกสินทร์ และลงหลักปักฐาน อยู่อาศัยมาจนกระทั่งปัจจุบัน พวกเราเดินชมภูพระบาทพอได้ออกกำลังขา อย่างดี ทุกคนเก่งมากเดินได้อย่างเข้มแข็ง จึงออกเดินทางต่อไปรับประทาน อาหารมือเที่ยงที่ที่ร้านแม่หย่า ซึ่งจองไว้เป็นห้องแอร์ส่วนตัวเฉพาะกลุ่มเรา ต้องขอบอกว่าอาหารร้านนี้อร่อยมากทุกเมนู เช่น แกงเผ็ดเปิดอย่าง ปลา กะพงทอดน้ำปลา ต้มยำใ้ปะแตก ไชยคัไล้ มีของหวานเป็นไอศกรีมทอด หวานกรอบอย่างพินมาก ในตอนท้ายได้ร่วมกันร้องเพลงอวยพรวันเกิดแต่ สมาชิกที่เกิดในเดือนพฤศจิกายน ได้แก่ ท่านมหาธานี (อ.ณัฐยา หรือ อ.เปี้ยกสายเปี้ย) ผู้มีเคล็ดลับความแข็งแรงด้วยพลังข้าวโ้ต และ อ.สุทธิ วรรณ ขอให้ท่านทั้งสองมีความสุขกายสุขใจ ชีวิตดีดีค่ะ

หลังมือเที่ยง เรามีนัดกับพิพิธภัณฑท์ผ้าอีสาน ในมหาวิทยาลัยราชภัฏ อุตรธานี วิทยากรได้นำชมศิลปะและวัฒนธรรมด้านผ้าไทยซึ่งสวยงามมาก ถือเป็นสมบัติล้ำค่าของชาติ และเป็นสิ่งที่น่าภาคภูมิใจมากโดยเฉพาะ สำหรับชาวอีสานบ้านเฮา เสร็จจากเยี่ยมชมพิพิธภัณฑท์รถตู้จึงพามุ่งหน้า สู่นามบินอุตรธานีเพื่อเตรียมตัวเดินทางกลับ กทม. เป็นอันสิ้นสุดทริป เทียวทำบุญ ซึ่งมีความสุขครบรส ทั้งอิมบุญ อิมอร่อย อิมใจในมิตรภาพ และความเอื้ออาทรต่อกันของสมาชิกทุกท่าน ขอขอบพระคุณทุกท่านที่ได้ ร่วมเดินทางและร่วมกิจกรรมครั้งนี้ด้วยกัน และขอผลบุญกุศลที่สมาชิก ทุกท่านได้ร่วมกันกระทำในครั้งนี้นำไปรดหนุนนำให้ท่านและครอบครัวมีแต่ ความสุขสงบสบาย สุขภาพพลานามัยดีเยี่ยม พร้อมทั้งจะร่วมกิจกรรมของ ชมรมฯ ในครั้งต่อไปที่จะมาถึงไม่นานเกินรอ ขอขอบพระคุณทุกท่านและ บุญรักษาเด้อค่ะ

